Пульчінелла був найнепосидющішою лялькою в старенькому театрі. Завжди він сварився з хазяїном, то під час вистави йому заманеться піти на прогулянку, то хазяїн дасть йому замість драматичної ролі комедійну.

— Сьогодні чи завтра переріжу мотузочки,— сказав він Арлекінові.

Як нахвалявся, так і зробив. Узяв хазяїнові ножиці, перерізав мотузочки, які зв'язували йому голову, руки й ноги, й запропонував Арлекінові:

— Тікаймо разом.

Та Арлекін нізащо не хотів розлучатися з Коломбіною, а Пульчінелла не мав наміру брати з собою ще й ту манірницю, через яку не раз попадав у халепу.

— Піду сам — вирішив Пульчінелла,— стрибнув на землю і накивав п'ятами.

"Ох і гарно ж без тих осоружних мотузочків,— думав він.— Ідеш собі, куди душа забажає".

Самотній дерев'яній ляльці світ здається величезним і страшним, а надто вночі, коли на кожному кроці чигають хижі коти, які, з доброго дива, ще подумають, що ти миша. Та Пульчінелла переконав котів, що він не миша, а справжній артист. Зрештою заховався Пульчінелла в садочку, вмостився під парканом та й заснув.

На світанку він прокинувся голодний. А їсти нема чого,— навколо самі гвоздики, тюльпани, цинії та гортензії.

— Все одно не здамся,— сказав Пульчінелла й, зірвавши гвоздику, заходився об'їдати пелюстки. Але пелюстки зовсім не те, що біфштекс чи смажена риба, вони запилені й несмачні. Та Пульчінеллі їхній смак здавався смаком волі, і тому, з'ївши дві пелюстки, Пульчінелла відчув себе ситим і щасливим. Надумав Пульчінелла в цьому садку оселитися назавжди. Притулок дала йому крислата магнолія: її цупке листя захищало від дощу, не боялося граду. Харчувався він квітами: сьогодні гвоздикою, завтра трояндою. І хоч Пульчінеллі снилися гори спагетті та рівнини свіжого сиру, він не здавався. Дуже схуд Пульчінелла, зате став такий духмяний, що бджоли сідали на нього посмоктати нектару. Та, бувало, помацає котра хоботком його дерев'яну голову і летить геть розчарована.

Наближалася зима, зів'ялі квіти чекали першого снігу, і бідна дерев'яна лялька не мала чого їсти. Про дальшу подорож годі було й думати: Пульчінелла ледве тримався на своїх дерев'яних ногах.

"Помру, а не здамся,— затявся Пульчінелла.— Садок — чудове місце для вічного спочинку. Краще померти вільним, ніж жити на мотузочку, слухняно похитуючи головою".

Перший сніг накрив Пульчінеллу м'якою білою ковдрою. А навесні він загруз у землю, і над ним розквітла гвоздика. Пульчінелла знову був щасливий. "На моїй голові виросла квітка,— думав він.— Чи знав хто в світі більшого щастя?"

Пульчінелла не вмер, бо ж дерев'яні ляльки не вмирають. Він ще й досі лежить у садку, хоч ніхто цього не знає. Якби вам довелося його знайти, то не прив'язуйте мотузки йому до голови. Королю чи королеві було б до того байдуже, а от Пульчінелла не терпить мотузки.